

Határokon Átívelő Imaközösség és Hitmélyítő Alkalmak

www.episzunago.com

ÉNEK AZ ÉJSZAKÁBAN VILÁGIAS EGYHÁZ, vagy EGYHÁZ A VILÁGBAN? Hitmélyítő előadássorozat 6/5. (Apcsel 16,23-34)

Igehirdető: Sebestyén László Ede református lelkipásztor
Igehirdetés időpontja: 2023. 02. 17.

Hajtsuk meg a fejünket és imádkozzunk!

Köszönjük Atyánk, hogy nemcsak azért adhatunk hálát, hogy ma is összegyűjtött a Te szereteted minket, és készítettél számunkra újabb ajándékot, hanem azt is köszönjük, hogy átsegítettél ma is a próbákban, a buktatókon, vagy épp a bukásokon, és köszönjük az örömeket is, amit ma adtál, kinek-kinek az életében. Szeretnénk alázattal hálát adni, különösen is azért, mert Te olyan Isten vagy, aki szólni akarsz hozzánk, aki személyesen ismersz bennünket, tudod a mi dolgainkat. Így várunk tőled ma is egészen személyes üzenetet. És köszönjük, hogy nem fordulsz el szótlanul tőlünk, mert akkor a sírba szállókhoz lennénk hasonlóak. Valljuk, hogy a Te beszéded megvidámít, éltet, bátor szívet ad. Kérünk, hogy ez az éltető beszéd hadd szólhasson most is. Mutasson rá Krisztusra, aki szereti az Ő egyházát, menyasszonyát, hiszen megváltotta vére által. Nagy titok ez előttünk, Urunk! Hadd lehessünk most egy nép és egy sereg. Fogadd kedvesen neved magasztalását. Köszönjük mindazt az irgalmat, könyörületet, amit Fiadban megmutattál, s könyörgünk most egy szívvel Sebestyén László Ede lelkipásztor testvérünkért, hogy ajándékozd meg őt mennyei erővel, tőled való szavakkal, hogy ne a magáét szólja, és mi sem emberi szót halljunk csupán, hanem itasd át az ő szavait Szent Lelked erejével, hatalmával. Nem kérhetünk nagyobb, többet most testvérünk számára, mint a Te védelmedet, oltalmadat. Ezért könyörgünk, hogy add meg neki kegyelmedből, és mindazt add meg neki, amire most a legnagyobb szüksége van ahhoz, hogy tudja tolmácsolni számunkra a Te üzenetedet. Hozz életre Urunk a mai igehirdetés nyomán is elveszett életeteket, akár közelvalók, akár távollévők az Atyai háztól. Újíts meg az egyházban csalódott, megkeseredett szívűeket, hogy újra a Te szolgálatodba állhassanak, és újíts meg valamennyiünket, hogy használható eszközeid lehessünk. Kegyelmedben bízva a Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Hálát adok neked üdvösségem Istene, hogy éneket adsz az én számba, az én szabadító Istenem dicséretét. Dicsérlek téged, Uram, hogy engem is megszabadítottál a mélységből, hogy visszaadtad a hangomat, hogy énekelhessek neked. Magasztallak azokért, akiknek erőt adtál, hogy a sötétségben is tudjanak énekelni, és a börtönben is felemelhessék szemüket és szívüket tehozzád. Uram, szeretnénk most is egy szívvel és egy lélekkel hálával áldozni neked, és kérni téged, hogy áldd meg a Te népedet. Áldd meg a Te igehirdető szolgádat. Azt is, aki ma este hirdeti az igét, azokat is, akik ezen a héten hirdették az igét, és áldd meg az igédet közöttünk, Szentlélek! Ámen.

„Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi mennyei Atyánktól és az Ő Szent Fiától, a mi Urunk Jézus Krisztusunktól a Szentlélek közösségében.” Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Mennyei jó Atyánk a Jézus Krisztus által, a Te nagy neved magasztalására gyűltünk össze. Így lelki közösséget alkotva sok helyről, sok országból, mint akik a Te országodnak polgárai vagyunk, mint akik egyetlen egy királynak, a királyok királyának lehetünk szolgálói és szolgálóleányai. Köszönjük, hogy így, Te testvéri közösségbe gyűjtöttél minket és gyűjtesz, valahányszor megadod ennek a lehetőségét. Áldunk és dicsőítünk, hogy estéről estére szólt az ige, az életnek beszéde, az evangélium közöttünk, és annyi sok bátorító, tanácsoló szót hallottunk már eddig is. Azzal az alázatos kéréssel fordulunk most hozzád, Urunk, hogy Te ismét szólj hozzánk, taníts minket! Te jelenj meg előttünk! Kiről a próféták azt írták, hogy tanácsosok tanácsosa, bölcsesség fejedelme, erős Isten vagy Úr Jézus. És hadd halljuk a Te tanításodat, hadd halljuk a Te beszédedet, hiszen nem mondhatunk mást, mint apostolaid egykor, hová mehetnénk, hisz örök életnek beszéde van tenálad. Így kiáltunk hozzád, Istenünk, mindannyian a magunk helyéről. Szólj hozzám, uram, mert hallja a Te szolgád. Ámen.

Hallgassuk meg, kedves testvérek, és kövessük, olvassuk együtt Istennek ígését az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvből, a 16. fejezet 23-tól 34-ig terjedő verseiből.

ApCsel 16,23-34 „Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta. Éjjeltájban Pál és Szilász imádkozott és énekel magasztalta az Istent, a foglyok pedig hallgatták őket. Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek. Amikor a börtönőr felriadt álmából és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok. Pál azonban hangosan rákiáltott, ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk. Ekkor az világosságot kért. Berohant és remegve borult Pál és Szilász elé, majd kivezette őket, és ezt kérdezte: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek? Ők pedig így válaszoltak: Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz mind te, mind a te háza népe. Ekkor hirdették az Isten ígését neki és mindazoknak, akik a házában voltak. Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.” Ámen.

Kedves testvéreim!

Hitmélyítő előadássorozatunk ötödik szolgálatához érkezünk Isten kegyelméből. Isten a bajban is ugyanaz az úr, hallottuk tegnap, és milyen jó volt végiggondolni és megemlékezni arról, hogy Ő nem változik. Úgy, ahogy a Zsidókhoz írt levélben is olvassuk, „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” Nagyon röviden, már itt a bevezetőben hadd mondjam el, hitvallás tételként is, rá számíthatunk.

És egy nagyon rövid gondolat itt az elejére, a szolgálat útja próbákkal és akadályokkal tűzdelt. Isten éppen e sorozat által megtanít minket felvenni mindennapi keresztünket, és tanít arra, hogy figyeljünk az Ő vezetésére. Ezen a mai estén is együtt figyeljünk a tőle jövő tanulásra. Amint már a plakátokon is láhattuk és meg volt hirdetve, mai szolgálatunk címe Ének az éjszakában.

Több hete Istentől kérve kaptam ezt az igeszakaszt, illetve belőle ezt a jelenetet úgy magam előtt megelevenedve, ahogyan kalodába zártan, sötét éjszakában, éjjeltájban Pál és Silás, vagy Szilás, ahogy az új fordítás fordítja a nevét, mondja, éjjeltájban énekeltek, és nagy földrengés volt utána.

Akkor még én sem gondoltam, és senki sem tudta, még a szervezők sem, hogy Isten milyen nagy földrengéseket nemcsak hozott akkor, hanem hozott azóta is a mi vidékünkre, akár Ázsia, akár Európa földjére. Most ezekben a napokban jó így átgondolnunk, hogy Isten, aki megtartó kegyelmével jelen volt ott a börtönben, és elsősorban nemcsak Pálnak és Szilásznak, hanem a börtönőrnek, aki még inkább fogoly volt, bűneinek foglya és félelmeinek foglya, még jobban akár, mint Pál és Silás, szabadulást hozott, így akar sokak szabadítója lenni.

Három csoportba csoportosítom az ige mondanivalóját, és ennek a gerince mentén szeretnék előre haladni, az első, Istentől vezetve, a második mondanivaló és üzenetsokor, Istent megénekelve, majd érkezünk el harmadjára ahhoz, hogy Isten szabadítását hirdetve és azt megköszönve.

Istentől vezetve. Lehet-e máshogy? Isten gyermekei igazán csak azok lehetnek, akiket az Úr lelke vezetni tud és vezérel. És ebben különösképpen azt látjuk, ahogy itt Pálék a második missziói úton előre haladnak, pontosabban viszi őket és helyes irányba terelgeti őket az evangélium hirdetésének kényszerétől fűtve Istennek Szent Lelke. Egy nagyon furcsa módon indult el ez az út, és nem tudom megkerülni, hogy ne szóljak erről. Én nemcsak megmosolyogtam ezeket az összefüggéseket és ezeket a párhuzamos mondanivalókat, hanem hálára indított, és most is hála van a szívemben, mert Pál és Silás úgy indulnak el erre a második missziói útra, hogy ez egy hitmélyítő sorozat lesz.

Ez egy hitmélyítő sorozat lesz. Keressük meg azokat, akik már megtértek az Úrhoz, akik átadták életüket Krisztusnak, erősítsük őket. És akkor még nem volt sem internet, sem zoom, de Jézus Lelke vezette őket. Bejárták a Szíriában és Szilíciában, vagy Kilíkiában – így is fordítjuk – lévő gyülekezeteket, erősítették az ott lévő atyafiakat, testvéreket, és eljutnak még egészen Lisztrába, Derbébe és Lisztrába, s ez utóbbi helyen megismerik az ifjú Timóteust is, egy zsidó anya és görög apa hívó gyermekét, akit már itt tanítványnak neveznek, és az ő nevével sokszor fogunk találkozni. Mindeközben a gyülekezetek pedig erősödtek hitben, idézem az Apostolok Cselekedeteit, és naponként gyarapodtak lélekszámban. Frígia és Galácia földjén áthaladva, északra fordulva azt írja itt Lukács le, hiszen ő az Apostolok Cselekedeteinek szerzője, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában, amikor Mízia felé mentek, ez már északi irány, akkor Bitíniába próbáltak eljutni. Keletre szeretnének fordulni, és ha egy kicsit a térképen ennek utánanézzünk, ez a mai Észak-Törökország területe, a Fekete-tengertől délre eső terület. És egy ilyen érdekes dolog szerepel ott az igében, „*de Jézus lelke nem engedte őket*”. Isten bezár egy ajtót, aztán majd látni fogjuk, hogy gondja lesz arra, hogy kinyisson egy másik ajtót. Isten vezetése ilyen - írja John Stott, hadd idézzem Stottot, bizonyos ajtók bezárulnak, mások pedig kinyílnak.

Megérkeznek Troászba, nagyon röviden erről, s immár tengerparti városban, egy éjszakai látomásban megkapják az útbaigazítást, megértik ebből, ahogy mondja az ige, megjelent előtte, Pál előtt egy makedón férfi, s ezekkel a szavakkal kérlelte őt, „*Jöjj át Makedóniába, légy segítségünkre. S a látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Makedóniába, mert megértettük, Isten odahívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.*” Tehát nem ad hoc, nem emberi kigondolásra, nem emberi tervezés szerint, hanem Isten vezetése nyomán fognak megérkezni Filippibe.

Erről az éjjeli látomásról Siklós József lelkész költő egy négysoros versében így emlékezik meg: „Jó, ha sok szív újra összedobban, Pál testvérekhez készül Ázsiába. Látomás jelzi, szükség másutt van rá, az evangéliumot Európa várja.” És ezt ebben a kis bevezetőben jó látnunk, ahogy a mi földrészünkre így eljut az evangélium. És már jönnek át, és utána hajóra szállnak, és ezen a hajóúton, miután elhagyják Szamotrákét, azon keresztül Neápolisba érkeznek. S ha valaki a mai térképet is megnézi, akkor egy Kavála vagy Kavala nevű várost fog itt találni, ez az új neveknek a Neápolisza, egy 65 ezer fős lakosú görög város. Itt kötnek ki, s a 15 kilométerre lévő Filippibe mennek. Itt pedig nem részletezem már az eseményt, az eseményeket a Bibliaolvasó emberek ismerik, egy folyó mellett találkoznak az ott imádkozó asszonyokkal, s köztük Lídiával, a

thiatírabeli, bíboráros asszonnyal, akinek az Úr megnyitja a szívét, és aki szívébe fogadja Jézust, és aztán kérleli őket, hogy nála szálljanak meg, miután ő is háza népével megkeresztelkedett.

És milyen jó látni, azért is mondom el ezeket, Isten vezetését, hogy ahogyan Lídia szíve és háza megnyílik, majd ugyanúgy fog megnyílni a börtönőr szíve és háza is. Aztán látjuk, hogy egy szolgálóleány reklámozza Pálékat, ajánlgatja őket, ajánlgatja őket egy idegen lélek, egy gonosz lélek, s a jövőmondó lélek így szól: *„Ezek az emberek a magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek.”* De az evangéliumnak sem akkor, sem most nincs szüksége ilyen reklámra. És Pált bosszantotta, bántotta, zaklatta ez, és az eredeti görög kifejezésnek ilyen magyar változatai vannak, hogy nyugtalanította, sértette, gyötörte, izgatta. Károlyi így fordítja, megbosszankodván, Csia Lajos, mivel rá nehezedett már ez a dolog, aki nap mint nap ezt cselekedte, reá tekintve az Úr Jézus Krisztus nevében utasítja, hogy távozzon ez a gonosz lélek. És innen indul el az ő meghurcoltatásuk, ahogy a keresetüktől elesett gazdáik bevádolják dühükben Pálékat, a főtérre hurcoltatják és már látjuk, ahogy lecibálják róluk ruházatukat, és már suhognak a botok és verik, ütözik-verik őket.

Drága testvéreim, itt már ott látjuk a szenvedőket, ott látjuk az evangéliumért botozást elszenvedőket, hátratételt szenvedőket. De szeretnék itt ennek kapcsán két olyan ígét is elmondani és idézni, amelyek most itt ezen az előadássorozaton, és nemcsak most, hanem a mi életünkben készítsenek minket is arra, hogyha az evangéliumért és Jézus Krisztusért szenvednünk kell, akkor ezt fogadjuk el. Márk evangéliuma 10. fejezetében ezt olvassuk, Jézus így szól, *„Bizony mondom néktek, mindaz, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, az száz annyit kap most ebben a világban, házakat és testvéreket, gyermekeket, anyákat és szántóföldeket, üldöztetésekkel együtt”.* Üldöztetésekkel együtt. Majd így folytatja, *„a jövő világban pedig örök életet. De sok elsőből lesz utolsó és utolsóból első.”*

És hogy ennek a botozásnak és az üldöztetésnek még volt folytatása Pál apostol életében, vall erről a 2Korinthus 12-ben így: *„igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben, zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botütést, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hányódtam a tenger hullámain.”* És ezt nem panaszképpen írja le, hanem én hiszem, hogy hálaadásképpen, hogy mindezek az Ő ura, megváltója, aki neki megjelent, és elhívta és kiválasztotta választott edényeként, őt átvitte, megsegítette, és megszabadította, ezen bajokból is megszabadította. Milyen csodálatos látnunk, hogy így a börtönbe kerülő apostolok, misszionáriusok, mint Isten szolgálói ezeket a nehézségeket élik át.

És így érkezünk el a mai estén az igénk második mondanivalójához, ahogy látjuk, hogy ezeket a véresre vert, nem csak megsuhintott, véresre vert Isten szolgálóit Isten hogyan indítja imádságra, hogyan indítja énekszóra ott a börtön mélyén. Nagy dolgok ezek.

Ahogyan ebből az alig aléló állapotból talán éppen ébrednek, egymásra néznek. Nem tudjuk, hogy ki kezdett el imádkozni, Pál-e vagy éppen Silás. De hogy egymást bátorítják, és nincsenek egyedül, és olyan jó meglátni, hogy egy akaraton vannak. És ennek mondanivalója ott lehet a mi életünkben is, hogyha egy akaraton vagyunk, és kérünk valamit Istentől, Ő megadja azt minékünk. És milyen jó végiggondolni azt is még, hogy Pál munkatársa az a Silás, aki jeruzsálemi vezető volt, és a jeruzsálemi gyülekezet tagjai küldték el a zsinati határozatokat és az ő üzenetüket, hogy vigye az antióchiai gyülekezetnek, és aztán Pállal tart, és kísérője lesz a második missziói úton, hogy a neve is mit jelent. Sokan megegyeznek, hogy a Silvanus szónak vagy névnek a rövidített változata ez a Silás, vagy Szilász, de az, amit a név eredeti jelentése hordoz, engem nagyon hálaadásra indít. Így is fordítják a neve jelentését, kíván, kért, valamint hallgatag. Egy Istentől kívánt, kért munkatárs, szolgatárs, akiről nem sokat ír ugyan a Szentírás, aki lehet, hogy hallgatag, de együtt imádkozik, és együtt énekel. És már nem Silásról beszélek, hanem magamról és rólad, testvérem. Aki lehet olyan,

Istentől kért testvérré lettél/lehettél valaki számára, lehet eddig hallgatag testvérré, ritkán imádkozó, érte imádkozó, meg hálát adó, Istent dicsőítő, hallgatag testvér voltál, és Isten megnyitja imádságra, Isten megnyitja énekmondásra, dicsőítésre és megnyitotta már sokszor a te szádát.

Jó ezt látnunk, ahogy Isten ott formálja, alakítja a botütések nyomán is őket. És eszünkbe vehetjük mindazt, amit Pál az Efézusi levélben ír az ötödik fejezet 19. és 20. verseiben. *„Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket. Énekeljete és mondjatok dicséreteket szívetekben az Úrnak, s adjatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében.”*

Valaki azt is mondhatná kedves testvéreim, hogy ott a helyszín és az időpont sem volt alkalmas a tanításra. A börtön legmélyén, hiszen a börtön mélyére vannak vetve, gondosan őrizve, éjfél tájban, nehéz botütések hordozta sebekkel, és milyen jó végig látnunk azt ebben a történetben is, és sokszor már nagyon sok élettörténetben, sok olyan életnek az eseménysorozatában, hogy Isten beszéde, az evangélium beszéde az nincs, és nem lehet bilincsbe verve, és nem lehet bilincsbe verni. Sokak számára jelenthetett vigasztalást, és jelenthetett kapaszkodást az, amikor a börtöntárs a börtön mélyéből, a megalázottságból, a nyomorúságból, az erőtlenségből Isten szeretetéről beszél.

Mennyire hiteles az, amikor akár a haldokló, amikor a nagy beteg Isten jelenlétéről, Isten szeretetéről szól, vagy éppen énekel. Az alkalmas és alkalmatlan időt kihasználni, ahogy mondja később, éppen az említett Timóteusnak Pál a 2Timóteus 4,2-ben *„hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő. Feddj, ints, buzdíts teljes türelemmel és tanítással.”* Nem önmagukon vettek ők erőt, hiszem, hanem az Úr erősítette meg azt, akiről így vall, hogy *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”* Ő erősíti meg jelenlétével, mert ott van az Úr, jelen van az Úr ott, a belső tömlőben, kalodába zárt lábakkal, de nem beszorított, hanem kitáguló szívben.

Ugyanennek a Timóteusnak írja majd második levelében: *„Te azonban légy józan mindenben, bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat.”* Már ennek a sorozatnak az elején hallottunk arról, hogy vannak, akik sikerevangéliumra vágynak, és sikeres életet szeretnének élni Krisztussal. S az ige most azt mondja, a bajokat szenvedd el. Akkor is, amikor a bajok fellegei összetornyosulnak felettünk, akkor is, amikor alig van fénysugár, akkor is, amikor szomorúsággal telik meg a szív. Az éjszaka közepén is lehet énekelni. Úgy, ahogy Jób könyve 35. részének 10. verse mondja, ott Elihu beszédében van ez a bizonyágtétel, de attól még igaz, éneket ad számba éjszaka. Éneket ad számba éjszaka. Hiszen az Úr cselekedte meg azt, ami ott Jób könyvében előre meg volt írva.

És ahogy a zsoltáros a 130. zsoltárban csodálatosan élénk adja. Fogjuk ezt a zsoltárt végén énekelni. *„Uram, halld meg szavamat! Füled legyen figyelmes, könyörgő szavamra.”* Így kezdhették el dicsőíteni az Istent. Miért? Egyáltalán azért, hogy eljuthattak Filippibe, hogy ott már Lídia befogadta az Urat, hogy már van egy háza nép, már van egy kicsi gyülekezet, Lídiáért és a testvérekért hálát adni, vagy éppen azért adhatnak hálát, hogy kibírhatták a megvesszőzést, a megbotozást, a megaláztatást. És ők ebben a helyzetben nem a helyzetre néznek, nem panaszkodnak, hanem hálát adnak Istennek, hogy ott a rabtársnak is lehet az evangéliumot hirdetni. John Stott, a már idézett John Stott így mondja, panasz helyett himnusz szállt az ajkukról Isten felé, nem átkozták az embereket, hanem dicsőítették Istent.

Milyen jó ezt megtanulni, ellesni és gyakorolni ugyanezt. Bizony testvéreim, ahogy ott biztatják a fogolytársakat és hirdetik az igét, és hallják az imádságot és az énekszót. Milyen jó, ha egymást mi is így tudjuk biztatni, és a bennünket megerősítő Istennek a szavát, azt mi is átadjuk, biztatólag a mi testvéreink felé.

Pecznik Pál evangélikus lelkész költőnek egy csodás versére bukkantam, találtam a készülődés rendjén, hadd osszam meg ezt is ti veletek.

Pecznyik Pál: Ne félj! Ne félj, lelki harcos, biztat hű urad, ha ezer veszély is gátolná utad. Győzött a kereszten, s győzelmesen áll, lábainál hever pokol és halál. Ne félj, ha ellenség orvul törne rád, angysereg őrzi napod, éjszakád. Akkor se félj, ha az ellen földre ver, Jézussal, te mégis győzelmes leszel, Jézussal, te mégis győzelmes leszel. S így látjuk az apostolokat Istent megénekelni.

És mintegy válaszképpen megrendül a föld, nagy földrengés lesz, és lehullanak a bilincsek, és annak szorítása már nem hat a lábukra, és felpattannak a záruk, és megnyílnak az ajtók. Milyen jó végiggondolni, hogy Isten hallja a mi imádságunkat. Istennél megvannak a mi kéréseink. És volt még erre példa, hogy úgy imádkoztak Jeruzsálemben, hogy megmozdult a föld alattuk, bárcsak ilyen lenne a mi életünk is, bárcsak így tudnánk mi is imádkozni, énekelni, és tanulhatjuk ezt egyenesen Jézustól. Hiszen amikor a legsötétebb órái, a legsötétebb éjszakája volt, a Gecsemáné kertbe kimenetbe Ő maga is zsoltárt énekelt tanítványaival együtt. Igen, erőt meríthetünk a zsoltárokból, dicséretekből, lelki énekekből, és így bátoríthatjuk, erősíthetjük a mellettünk élőket is. És olyan jó meglátni azt ott, ahol két ember imádkozik, énekel az éjszakában, és egy akaraton vannak, hogy csodák tudnak történni. Az Apcsel 4,31, amire utaltam, így mondja, *„Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, s bátran hirdették az igét.”*

Igen, és együtt így tudják bátran hirdetni majd az igét. De addig még van egy kicsi. Így érkezünk el oda, ahogy hirdetik Isten szabadítását, és ahogy látni fogjuk, az Isten szabadítása nyomán ott lesz majd a köszönet, ott lesz majd a hála is a börtönőrnek az életében.

Miközben a börtön mélyén két tömlőcben tartott férfiú énekel, és ilyen ellentétek vannak itt ebben a történetben, a börtönőr alszik, ketten virrasztanak, énekelnek, erősítik a lehet köztörvényes bűnözőket, eközben a börtönőr alszik, megrendül a föld, álmából felriad, rohan és látja a kitért ajtókat, a lehullott lakatokat, és már látjuk, amint kirántja kardját, de addig először fényt kér, hogy bevilágítson.

Drága testvéreim, olyan sokat jelentő az, ahogyan a börtönőr fényt kér, világosságot kér a börtönőr. Azok, akik még nem ismerik Jézus Krisztust, ők is az Ő világosságába szeretnének érkezni. Igen, amikor egyszer rádöbbennek, hogy mekkora a sötétség, és jól szeretnének tájékozódni és látni, akkor már nem csak egy fáklyát kérnek, ahogyan ott a börtönőr fáklyát kért, de a világosságnak Atyja számára is, az ő szívében gyújt világosságot, hogy a világ világossága, Jézus Krisztus gyújtson ott világosságot.

Es úgy, ahogyan a kutatóasztalon is láthattuk és megosztotta Csaba testvérünk, ahogyan ezt a görög szót értjük, a fótát, ahogyan a fotó szavunk is ebből ered, ahogyan leképződik majd a fény, és ahogy Isten fénye és világossága betölti, beáramolja, már nemcsak ott, annak a filippi börtönnek a zegezugát, hanem éppen ennek a börtönben lévő, a bűnök börtönében fogoly, fogvatartónak a szívét is. És az, aki berohant, már látjuk összeomolni, látjuk lábak, Pál és Silás lábai elé omlani és kérdést feltenni, mit cselekedjek, hogy üdvözlök? És a szabadítás evangéliuma hangzik ajkukról, *„Higgy az Úr Jézus Krisztusban, üdvözlösz, mind te, mind a te háza népe”*.

Drága testvérek, olyan jó látni, hogy Pál és Silás a lényegét mondják. Nem félrebeszélnek, nem ki tudja, milyen más szavakat, mellékes dolgokat mondanak, a leglényegesebbet. És ezt kérjük el mi is, nem csak az igehirdetők, lelkipásztorok, de amikor odavezethetünk egy-egy testvért, aki majd testvérünk lesz, egy-egy ismerőst, rokont Jézushoz, hogy elmondjuk, igen, a te életedben is úgy lehet világosság és úgy lehet igazi boldogság, úgy lehet üdvösség, ha hiszel abban, aki felkent szabadítónak úgy jött el, hogy a te életedben is Ő lehessen. Hogy ne uralkodj, ne basáskodj magad felett, hanem add át az irányítást, hogy Ő legyen a kormányrúdnál, úgy, ahogy hallottunk már erről ezen a héten.

Lehetett volna ez másképpen is, hogyha ott mást emlegetnek. A megbotoztatást, a szigorú őriztetést, a kalodába zárást mondaná, de Pál nem mond ilyet. Mert ők maguk éppen a bizonyságok arra, hogy megbocsátják ezt a börtönőrnek. És annak a bizonyága, hogy azok a foglyok, fogolytársak sem hagyták el Isten csodálatos munkájaképpen, akik az első adandó alkalommal, bár lesték volna, és menekülhettek volna, de most nem mennek, mert Isten szeretete ott tartja őket. És a börtönőr hitt, megkeresztelkedett, és azt látjuk itt, hogy az ő életében mennyire komoly volt ez a változás, éppen azt mutatja, hogy cselekvő lesz az ő hitében. Az, aki keményen megszorította a bilincseket, a kalodának a szorítóeszközét, és sebeket ejtett, ugyanez a férfi most sebeket kötöz, és sebeket most ki. Igen, testvéreim, éjfél után csodák történtek ott, és éjféltől virradásig nem csak a börtönőrnek változik meg az élete, egy család élete teljesen megváltozik.

És valahányszor, akár igehirdetők, akár bizonyágtévő testvérek ígét mondunk, Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, aki a mi bűneinkért halt meg, az enyémet is, ezzel a reménységgel tehetjük, Ő meg tudja változtatni a mellettünk ígét hallgató ember életét is, ahogyan az enyémet, ahogyan Pálét, Ő meg tudta változtatni ennek a névtelen börtönőrnek az életét is, és családjába öröm költözik. A börtönőr öröme az új élet öröme lesz. Az, amiről Jézus beszélt, hogy én az én örömet adom tinéktek, hogy a ti örömötök beteljék.

És ezt kifejezi abban is, hogy jóságos szeretetével körbeveszi, hallgatja ezt a két férfiút, akik Isten szabadítását hirdetik neki. Igen, testvéreim, azt látjuk, hogy felkészült öngyilkosságra egy ember, Isten szabadítását hirdetve kárt ne tégy magadban, életet, új életet kap, ez az összeomló férfiú. Most már az igazi életre fog felkészülni. Azzal, hogy ezt kérdezi, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek? Kapja a választ, csak higgy, hinne kell, a világosság Atyja világosságot gyújtott szívében. És ezt teszi azóta is az evangélium prédikálása által. És sokak szívébe örömeiket ad, amiről beszél és énekel a 118. zsoltár 14. verse is. *„Erőm és énekem az Úr, megszabadított engem.”* Megszabadított a félelmektől, a megfelelés kényszer félelmeitől, a bűnei miatt ránehezedő súlyos ítélet félelmeitől, annak várásától, reménységgel töltődik be a szív, és ezt szeretné azóta is cselekedni az Úristen.

Az éneklésre egy picit visszatérve, egy gondolat erejéig engedjétek meg testvérek, hogy szóljak arról is, amikor nem szívből történik az éneklés. Mozog a száj, hangzik az ének. Talán a gyülekezet is úgy énekel, hogy egymást túlénéklik, és közben nem változik semmi. A következő pillanatban ugyanúgy megy minden tovább, egymás gyűlölete, kifosztása, a törvénynek lábbal való tiprása, mert ilyen is volt, és lehet, a képmutató istentisztelet vallásoskodó ember életében lehet, hogy még ilyen is van, remélem, a tiedben nem. Ámós próféta könyvében olvassuk a következőt, nem szeretnék hosszan idézni belőle, csak pár verset. Az ötödik fejezetben azt mondja, *„gyűlölik azt, aki megfeddi őket a kapuban, utálják, aki megmondja az igazat”,* s elmondja a folytatásban *„ezért hallgat most az okos, mert gonosz idő ez”,* hangzik a tanács, hogy *„jóra törekedjétek, ne a rosszra, akkor életben maradtok”.*

És mivel nem figyelnek az Isten szavára, a próféták szavára az áldozatok mellett felcsendülnek az énekek. Meg vannak tartva az ünnepek, az áldozatok folynak, és egyszer csak Isten válaszol, *„gyűlölöm, megvetem ünnepeiteket, ünnepségeiteket ki nem állhatom. Ha égőáldozatot mutattok be nekem, vagy ha ételáldozatot, nem gyönyörködöm bennük, rá se tekintek a békeáldozatra, melyet hízlalt állatokból adtok, távozzatok előlem, hangos énekléseetekkel, hallani sem akarom lantotok, zengését. Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak”.* Hát nem így szólt az ének az éjszakában, ott akkor Filippiben. S kívánom, hogy a mi életünkben se így szóljon, hanem azt, amit átélt a börtönőr, és meglepődött, akár azon, hogy az éneklés után mi történt.

Mi is ezzel a szent meglepetéssel tudjunk továbbmenni. Úgy, ahogy Siklós József egy másik versében erről ír. Versének címe: A börtönőr meglepődik. *„Filippi dohos tömlőcében sok rab volt már a kezem ügyében. Láttam foglyot, ki szökni készül, átkozódik, míg bele kékül, agyában forr új bűnös terve, míg földön hever összeverve, vagy konokul zárul be szája. Így zuhan tompa ájulásba,*

de ma este két foglyot hoztak. Véresre vertek, megbotoztak. Pál, Silás. Lábuk kalodában. Merő seb mindkettőnek háta, s titkos örömforrásra leltek. Istent dicsérve énekeltek.”

És ezt a titkos örömforrást kedves testvérek, nem veheti el tőlünk senki. Lehet a nyomorúságban, betegségben, gyászban, haldoklók mellett, legnagyobb bajban, földrengések előtt, után, lehet mindig szüntelenül, szívünkben zengedezni az Úrnak, Őt megénekelni, és akkor imádságra készülve is, mint ahogy Füle Lajos megfogalmazta Szeretnék énekelni néked című versében, akkor már nemcsak egymásnak énekelünk, hanem az Úrnak énekelünk, és erre az énekre, és erre az imádságra mindig jön válasz Istentől.

„Szeretnék énekelni néked. Uram, te nyisd meg ajkamat, hogy szent legyen mindig az ének, amely szívemből fölfakad. Hadd zengjem el, hogy százszor áldott keresztednél, ki megpihen. Hadd zengjem el, hogy megtalált ott, s békére lelt az én szívem. Szeretnék énekelni másnak, hogy néked énekelni jó, hogy életünk bús lázadás csak, míg el nem éri az égi szó, azt zengeni, a szót, a szódat, mely életet adott nekem. Szeretnék énekelni rólad, halálig engedelmesen. Szeretnék énekelni néked folyton, ameddig itt leszek. Szeretnék hangot adni szépet, mikor lelkemhez ér kezed.”

Én hiszem, hogy azon a napon, ott, akkor, nem csak a börtönőr mosta ki a sebeket, Pál és Silás sebeit, de ő is megmosódott. És a nagy püspök, Aranyszájú Szent János, ahogy egyik igehirdetésében erről beszélt és följegyezték szavait, a mosakodás kétoldalú volt. A börtönőr mosott, kimosta Pál és Silás sebeit, másfelől ő maga a bűneiből tisztult meg. Hadd legyünk mind, akiket kimosott skarlátpiros bűneinkből az Úr. Így mások felé könyörületesek, irgalmasak, hálás gyermekei az Úrnak. És ahogyan átéljük a csodát, az éjféltájban az éjszakában éneklő Pál és Silás, immár van két házi közösség, már Lídia háza és a filippi börtönőr háza is az Úré. Megnyíltak a szívek, nem csak a börtönajtók. Így van veled is? Így van nálunk is? Így legyen. Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, bocsánatodért esedezünk, mert a bezárt ajtók miatt mi annyit szoktunk panaszkodni, zsörtölődni, búsongani. És láttuk, ahogyan Te vezetted Lelked által Pált és Silást, akik egy hitmélyítő, testvérek hitét erősítő látogatásra indultak csupán, és Te új utakat, új ajtókat nyitogattál számukra. Köszönjük, hogy a Te vezetésedben mi is ezt átélhetjük. És köszönjük, hogy Te ott is tudsz ajtókat nyitni, ott is tudsz szíveket megnyitni, életeteket megváltoztatni, ahol mi nem gondolnánk. A legalkalmatlanabb órában, a legalkalmatlanabb helyeken is, ahol hangzik az evangélium, hangzik a Te dicsőítésed, hangzik az ének, lehullanak a bilincsek, megnyílnak az ajtók, megnyílnak a szívek. És sebeket ejtő kezekből sebeket gyógyító, áldó, simogató kezek lesznek. És ott, ahol lehet marcona és durva férfi kéz szorított a bilincsen, a kalodán, ott nemsokára kínál ez a kéz hajnal előtti finomságokkal, szeretetre vágyó, szeretettel szolgáló és szeretetlenséget kapott, botütéseket kapott, éhező, fázó apostolokat. Köszönjük, hogy így fogadhatjuk be a gyöngéket, az elesetteket, a szeretetre vágyókat. Urunk, Istenünk, adj szemeket, adj kezeket nekünk erre nézve! De elsősorban, amikor Te kívánsz, azt kívánod, hogy nyíljék szívünk ajtaja előtted, és Te vonzol magad felé. És hangzik az igaz ige, és szól az ének. Add, hogy megértsük szódat. És hitünk az így lehessen igazi, amit tőled kaptunk, cselekvésben, a szeretetben megnyilvánuló, cselekedetekben erősödő, megmutatkozó hit, amely téged dicsőít, amely rád mutat. Köszönjük, imádkozhatunk azért, hogy így áldj meg mindnyájunkat, akik hallgattuk most élőben ezt a rólad szóló bizonyágtételt, de akik majd később hallgatják is, hadd tudj minket így változtatni, durva, kemény, marcona, veled nem gondoló életűeket elibéd roskasztani, hogy megkérdezzük, hogy is van az, miként üdvözülhetünk. És amikor hallunk rólad, akkor téged szívünkbe zárni, vagy ha már megtettük, benned erősödni, megszentelődni. Így imádkozom, Uram, Te, ki akkor ott a nagy földrengés után csodálatos szabadítást adtál, hogy most a nagy földrengések idején szabadító munkáddal légy jelen ebben a világban. Hadd hangozzék erőteljesebben, hadd hangozzék igazán, szóban, cselekedetben

és megmutatott segítőkészségben, lehajlásban, sebek bekötözésében az, hogy Te élsz, uralkodol. Köszönjük azokat a testvéreinket, akiket nekünk adtál, ismerősöket és ismeretleneket, fogolytársakat és mindazokat, akikről nem is gondoltuk, hogy testvéreinkké lehetnek. Áldd meg Urunk esténknek további részét, maradj velünk az éjszakában, s ha meg is ébrednénk, és eszünkbe juttatod Urunk nagy dolgaidat, és eszünkbe vesszük ezeket, csendes imádságban, halk énekmondásban, add, hogy hálánknak szava felcsendüljön hozzád, a Te trónusodig. Téged tisztelünk, imádunk, mennyei jó Atyánk, és hozzád imádkozunk most úgy, ahogy Szent Fiad tanított minket könyörögni.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Fogadjuk az áldást:

„A békeesség Istene pedig összeűzza a sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek.” Ámen.

MELLÉKLET, KIEGÉSZÍTÉSEK
(készítette: Szabó Csaba)

ApCsel 16,23-34

23-24. vers:			
[RÚF]	Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta.		
Vizsgált szó	φυλακῆν ragozott	– φυλακή, ἡς, ἡ - alapszó	olvasd: FÜLÁKÉ
nyelvtan	ῥήν (nőnemű), Sg.Acc. – tehát tárgyi eset.		

Jelentései, jelentés többletei – és bibliai hivatkozások:
(amiben mindenkitől kérem az aktivitást: keressük ki!)

- **őrzés, őrszolgálat** – pl. Lk 2,8;
- **őr, őrszem** – ApCsel 12,10;
- **fogság, börtön, őrizet** – Mt 14,10; Lk 22,33;
 - börtönbe vagy fogságra vetni valakit – Lk 12,58;
 - be volt börtönözve Lk 23,19;
 - börtönbe zárni valakit Mt 14,3; ApCsel 26,10;
 - börtönbe, bilincsbe verette Mk 6,17;
 - börtönben, őrizet alatt volt ApCsel 12,5;
 - a „pokolbeli” (alvilági) büntetés helye 1Pt 3,19;
 - az ezeréves birodalom idején a sátán rabságának helye Jel 20,7;
 - a „nagy Babilon” bukása után a tisztátalan szellemek és madarak börtöne Jel 10,2 – kétszer.

25-26. vers:			
[RÚF]	Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott , és énekkel magasztalta az Istent, a foglyok pedig hallgatták őket. Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek.		
Vizsgált szó	προσευχόμενοι ragozott	– προσεύχομαι – alapszó	olv: PROSZEÜCHOMÁJ
Nyelvtan	AOR.Part.Med.Pl.Nom,masc. – <i>melléknévi igenév, és az igeidőt tekintve: befejezetlen igeszemlélet, legtöbbször egy folyamatos vagy ismétlődő cselekvést jelöl.</i>		

Jelentései, jelentés többletei – és bibliai hivatkozások:
(amiben mindenkitől kérem az aktivitást: keressük ki!)

- **kér, könyörög, imádkozik;**
 - pl. Mt 6,5-7; Mk 1,35; Lk 1,10; ApCsel 1,24;
 - Lélek által: Ef 6,18;
 - teljes szívből Jak 5,17;
 - szüntelenül 1Thessz 5,17;
 - valakiért, valamiért: Lk 6,28; Kol 1,3; 1Thessz 5,25; Kol 1,9;
 - imádkozni vki fölött: Jak 5,14;
 - imádkozott magában: Lk 18,11;
 - hosszasan: Mk 12,40; Lk 20,47;
 - imádságban kérni: Róm 8,26.

27. vers:			
[RÚF]	Amikor a börtönőr felriadt álmából, és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját, és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok .		
Vizsgált szó	δεσμίους – ragozott szó	δέσμιος, ου, ό - alapszó	olv.: DESZMIOSZ
Nyelvtan	Főnév, Pl.Acc.masc. – többes tárgyi esetben.		

Jelentései, jelentés többletei – és bibliai hivatkozások:
(amiben mindenkitől kérem az aktivitást: keressük ki!)

- **fogoly, rab; tulajdonképpen „aki bilincsben van”;**
- pl. Mt 27,15kk; Mk 15,6; ApCsel 16,25.27;
- a Krisztus ügyéért börtönbüntetést szenvedő fogolyról: pl. ApCsel 23,18; Filem 1,9; Ef 3,1.

A görög nyelv szépsége: a DESZMOSZ maga a bilincs, a DESZMIOSZ pedig maga az az ember, aki bilincsben van: csak egy „i” betű a különbség. Ínyencség, és nyelvi szépség!

28-29. vers:			
[RAVASZ]	Pál azonban hangosan így kiáltott: Ne tégy kárt magadban, mindnyájan itt vagyunk! Az pedig világosságot kért, berohant és remegve borult Pál és Szilás elé,		
Vizsgált szó	φῶτα – ragozott szó	φῶς, φωτός, τό - alapszó	olv.: FÓSZ
Nyelvtan	Főnév, semleges, tárgyi esetben – Pl.Acc.neutr.		

Innen származik: a fotó szavunk, vagy fotográfia, ésatöbbi (pl. fotógép, fotogén).

Jelentései, jelentés többletei – és bibliai hivatkozások:
(amiben mindenkitől kérem az aktivitást: keressük ki!)

- **fény, világosság; fényforrás:** pl. Mk 14,54 (itt fizikai értelemben);
- világosság Atyja Jak 1,17;
- a benned lévő fény – Mt 6,23;
- a test mécsese (világossága) a szem: Mt 6,23;

- a szem (mint fényforrás) gonoszsága: Mt 20,15;
- minden, ami megvilágosodik, maga is fényforrássá lesz: Ef 5,13;
- átvitt értelemben egészen általános és kiterjesztett szóhasználat a „világosság; fény” Isten világának a jelölésére szolgál, magába ölelve a következményként jelentkező emberi-erkölcsi világ pozitív oldalát is. Lásd: 1Tim 6,16; 1Jn 1,7;
- Jézus így nevezi magát: Jn 8,12; 9,5;

A fény, világosság, fényforrás tárgyalása az ÚSZ-ben egy külön (jó)pár prédikációt megér, a mélységébe mégsem szeretnék nagyon belemenni, hiszen jelen Kutatóasztal célja nem ez, hanem egy nagyobb áttekintés adása az adott ígérésről 1-1 szót elemezve.

30-34. vers:			
[RÚF]	majd kivezette őket, és ezt kérdezte: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek? Ők pedig így válaszoltak: Higgy az Úr Jézusban, és <u>üdvözül</u> sz mind te, mind a te háza népe. Ekkor hirdették az Isten ígését neki és mindazoknak, akik a házában voltak. Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.		
Vizsgált szó	σωθήση – ragozott szó	σῶζω - alapszó	olv.: SZÓDZÓ
Nyelvtan	Ige, Fut.Pass.Praes.Sg.2 – egy érdekes igeidő, hiszen futurum = jövőidő, de Praesens = jelenben; és hogy fokozzuk ezt a nyelvtani kifejezést: passzívumban... Amit írtam olvasd végig újra, és gondold át!... Ezt te, hogy fordítanád? ... Segítek: „ <u>meg fogsz üdvözülni</u> ” – annyi plusszal, hogy ez elkezdődött igeidő, és folyamatos, de a befejezése a jövőben fog megtörténni. Passzívum azért, mert te/én mint „szenvető” alany, tehát hitbelileg nézve: nem mi teszünk ezért, hogy üdvözüljünk, hanem a mi Urunk Jézus. Magyarán a mi Urunk üdvözít! Gyönyörű, igaz?		

Jelentései, jelentés többletei – és bibliai hivatkozások:

(amiben mindenkitől kérem az aktivitást: keressük ki!)

- **egészségessé tesz, életben tart, megtart, megment, megszabadít;**
- lásd a rengeteg előfordulási helyei közül párat csak: Mt 14,30; Jn 12,27; Mt 9,21;
- **megtart, megőriz, megszabadít, megment, üdvözít, a messiási szabadításra (üdvösségre) juttat:** lásd pl. 1Kor 1,21; 2Tim 1,9; Tit 3,5;
- **megszabadul, üdvözül, üdvösségre jut:** lásd pl Mt 10,22; Jn 5,34; Róm 10,9; 1Thessz 2,16;
- kegyelemből, kegyelem által: Ef 2,5;

Testvérek, váljék lelki egészségünkre!